

παρ' ἡμῶν τὴν λατρείαν τῆς ἀρχαιότητος ; μὴ δὲν ἐμόρφωσαν τὰς νεωτέρας σχολὰς τῶν ἡμετέρων γλυπτῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων ; μὴ δὲν ἐχρησίμευσαν πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἀξίας καὶ αὐτῶν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ; Ἴσως πολλὰ τῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκπατρισθέντων διεφυλάχθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς. Μὴ λησιμονώμεν ὅτι τοῦ Βεγετοῦ Μοροζίνη αἱ σφαῖραι ἔφερον τὴν ἐρήμωσιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει κατὰ τὸ 1687 καὶ ἀνέτρεψαν τὸ στέγασμα τοῦ Παρθενῶνος, μεταβληθέντος εἰς πυρταποθήκην. Ὅθεν ἔχουσι ποικίλους οἱ Ἕλληνες λόγους ὅπως παρηγορῶνται διὰ τὸν τοιοῦτον πλουτισμὸν τῶν μουσειῶν τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν Παρισίων, καὶ τὴν ἐκ τούτου προσγενομένην ζημίαν εἰς τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἐπυξήσῃ τὸ ἠθικὸν κύρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Δύσιν, τὸ δὲ κύρος τοῦτο, ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς θέας τῶν ἔργων τῆς ἀρχαιότητος, συνετέλεσε μεγάλως πρὸς ἐξέγερσιν τῆς γενναιοφρονος συμπαιθείας, ἣτις ἐξώθησε τὴν Εὐρώπην πρὸς ἀρωγὴν τῆς κατὰ τῶν Τούρκων ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος, καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀνεξαρτησίας ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ σήμερον δικαίως καυχᾶται.

Ἐγένετο ἀρὰ γὰρ τῆς τοιαύτης ἀνεξαρτησίας χρῆσις, ὁποῖαν ἢ κοινὴ ἐν Εὐρώπῃ γνώμη ἀπῆται ! Ἡμεῖς τε καὶ οἱ γείτονες ἡμῶν συχνάκις μεμφόμεθα τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῷ ἀγόνῳ θορῶ τῶν βουλευτικῶν αὐτῶν συνελεύσεων, ἐπὶ τῇ μὴ μονιμότητι τῶν Κυβερνήσεων αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἀκράτῳ ἐπιδιώξει θέσεων δημοσίων καὶ . . . προσοδοφόρων. Δὲν ἦλθον ἐνταῦθα ἐπὶ σκοπῶν νὰ ἀπολογηθῶ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄλλως τε οἱ Ἕλληνες ἔκπαλαι εἶχον τὴν συναίσθησιν τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῶν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐπιδόσεως, οἱ δὲ ῥήτορες αὐτῶν ἔκπαλαι διεκλήρυττον ὅτι «ὁ ἑλληνικὸς λαὸς προώρισται νὰ ἐπισύρῃ τὸν θναυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.» Ὅ,τι δ' ὁ Δίσχινης ἔλεγε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξασθενησθέντες ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ὑπέκυπτον εἰς τὴν Μακεδονικὴν κυριαρχίαν, τὸ αὐτὸ ἐπανέλεγον καὶ ὁπότε ἡ ἀγέρωχος Ρώμη τοὺς ἠπέλει. «Λέγουσιν, ἀνέκραζεν ὁ Κάτων, ὅτι οἱ Ρόδιοι εἶναι ἀλαζόνες. Ἄλλ' ὑπάρχει λαὸς ἀλαζονικώτερος ἡμῶν ;» Δύο μετέπειτα ἑκατονταετηρίδας ὁ Πλίνιος ἀπεκάλει τοὺς Ἕλληνας, οὐχὶ ὅπως περιφρονήσῃ αὐτοὺς, φυλὴν ὑπὲρ πᾶσαν ἑτέραν ἀρεσκομένην εἰς τὰ ἑαυτῆς ἐγκώμια. Ἡ φυλὴ αὕτη ἐχριστιανισθεῖσα ἔκτοτε διετήρησε τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο καὶ μεθ' ἅπασας τὰς μακρὰς συμφορὰς καὶ ταπεινώσεις αὐτῆς. Δὲν ἀκούουσιν εὐχαρίστως οἱ Ἕλληνες τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν καὶ ἰδίως παρὰ ξένων, καὶ μάλιστα Γάλλων. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁμως φοβοῦμαι, καθ' ἃ ἔλεγεν ὁ Κάτων, ὅτι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ὁμοιάζομεν

πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Τὸ δὲ καθ' ἐμὲ, Κύριοι, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπουργικὰς μεταβολὰς, γθὲς διατρέχων τὴν Ἐπετηρίδα τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου παρετήρουν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1834 ἕως τῆς σήμερον προσηγόρευσα τεσσαράκοντα ὑπουργούς. Ἵπολογίσατε τὸν μέσον ὄρον, κύριοι μαθηματικοί, καὶ εἰπῆτέ μοι ἐάν ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ δὲν ἐξάγεται μᾶθημα μετριοφροσύνης δι' ὅλους ἡμᾶς. Προτοῦ μεμψώμεν τοὺς ἄλλους ἃς ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου. Ἡ Εὐρώπη ἐπραξε βεβαίως πολλὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ δικαιούται πολλὰ παρ' αὐτῆς νὰ προσδοκᾷ, δικαιούται πολλὰ εἰς αὐτὴν νὰ διδάξῃ, ἀλλ' ὀφείλει πρὸ πάντων διὰ τοῦ παραδείγματος νὰ διδάσκη. Ἄς προσπαθῶμεν ἡμεῖς, ἰδίως, οἱ Γάλλοι νὰ παράσχωμεν εἰς αὐτὴν τὸ παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς σταθερότητος ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἐλευθερίας, μὴ λησιμονώμεν δὲ τὰς δυσχερείας καθ' ὧν εἶχον καὶ ἔχουσι νὰ παλαίσωσιν οἱ Ἕλληνες ἀναπλάττοντες τὴν ἐθνικότητα αὐτῶν, ἐπανορθοῦντες τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς βαρβαρότητος τὰ ἀποτελέσματα, ἐπανορθοῦντες δ' ἐπὶ τούτοις καὶ τὴν ἠθικὴν, οὕτως εἰπεῖν, καταστροφὴν, τὴν ὁποῖαν αἰῶνες δουλείας ἐπέφερον. Ἀρμόζει εἰς ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρὸν, οἷον τὸ ἡμέτερον, ν' ἀποβλέπῃ ἀείποτε συμπαιθῶς πρὸς τὸ μικρὸν ἔθνος εἰς τὸ ὁποῖον τοσαύτας ὀφείλουσι χάριτας οἱ Χριστιανικοὶ λαοί, οὔτινος δὲ καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἐρεῖπια περιβάλλονται ὑπὸ τῆς ἀφθάρτου αἰγλῆς ἐνδοξῶν ἀναμνήσεων.

Ἐν Παρισίῳ, Φεβρουάριος 1879.

Δ. Β.

Αἱ ἐπόμεναι σελίδες μετεφράσθησαν ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἐδμόνδου Τεζιέρου, τοῦ ἐπιγραφομένου «Τὰ ἐνεστῶτα.» Τὴν παρατιθεμένην κατωτέρω ἐπιστολὴν ὑποτίθεται γράφων νέος Πέρσης, ἀκόλουθος τῆς ἐν Παρισίῳ πρεσβείας τοῦ Σάχου, πρὸς τινα ἐν Τεχεράνῃ φίλον.

Σ. τ. Δ.

Ο ΟΥΣΒΕΚ ΧΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΕΣΣΙΡΙΝ

Ἔστωσαν τὰ ῥόδα Σου πάντοτε ἀνθισμένα. Ἄφ' οὗ διήλθουμεν ἀπείρους σελήνας ἐπὶ τῶν νότων τοῦ ἀφρίζοντος ἵππου, ἐρθάσαμεν εἰς τινα πόλιν, ἣτις, καθ' ἃ ἤκουσα, εἶναι ἡ τρίτη τῆς Αὐτοκρατορίας, καλεῖται δὲ Μασσαλία. Ὁ λαὸς συνηγμένος μᾶς περιέμενε, καὶ μετ' ἀγαλλιᾶσεως μᾶς ὑπεδέχθη. — Φαντάσου ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου τούτου ἐξελέξαντο διὰ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν τὰ πένθιμα χρώματα, ἅτινα φοροῦσιν εἰς τὰς κηδείας τῶν Σάχηδων οἱ μυρολόγοι τοῦ Τεχεράν. Ἐχουσι δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν στρογγύλα τινα πράγματα, ὁμοιάζοντα μὲ καπνοδόχους. Δὲν εἶδον τίποτε γελιοῦτερον ἀπὸ τὴν θέαν Εὐρωπαίου, καὶ ἀπορῶ πῶς αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ βιβλία ἐπαινοῦσι τοὺς ὠραίους τρόπους, δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν ἐλαχίστην χάριν, περιβεβλημένοι μὲ ἔνδυμα ἀπολήγον εἰς ὅξυ ὡς ἡ οὐρὰ τοῦ πτηνοῦ. Ὅσον διὰ τὰς γυ-

ναίκαες, ὅλαι εἰσὶ στρεβλωμένοι.—Φαντάσου τὴν ἀπορίαν μου ὅταν ὁ διερμηνεὺς μου, εἰς ὃν ἐφώνεωσα τὴν λύπην μου ἐπὶ τούτῳ, μὲ εἶπεν ὅτι αἱ Γαλλίδες δὲν εἶναι ἐκ φύσεως στρεβλότεραι τῶν ἡμετέρων γυναικῶν, ἀλλ' ὅτι στρεβλοῦνται οὕτως ὑπείκουσαι εἰς τινὰ σύμβασιν καλουμένην συρμόν, ἀγνωστὴν ὑπὸ τίνος ἐπιβαλλομένην. Ἐγνωρίζον ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν ἀγνώστοις χώραις ἀγριαὶ φυλαί, ὧν αἱ γυναῖκες ἀσχημίζονται ἐκουσίως δι' ἐγγχειρίσασιν ἐπὶ τῆς ῥίνος, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελον φαντασθῆ ὅτι αἱ Γαλλίδες, αἱ θεωρούμεναι ὡς αἱ χαριέστεραι καὶ μᾶλλον φιλάρεσκοι τῶν Εὐρωπαίων γυναικῶν, ἤθελον μιμηθῆ τὴν βάρβαρον ταύτην συνήθειαν.

Μόλις ἀπεβιβάσθημεν εἰς Μασσαλίαν, εἰσῆλθομεν εἰς μικρὰ δωμάτια ἐπὶ τροχῶν ἰστάμενα, καὶ μέγα τι ζῶον, ἀποπνέον πῦρ διὰ τοῦ στόματος καὶ καπνὸν διὰ τῆς ῥίνος, ἀφῆκε φωνὴν ἠχηρὰν καὶ ἤρξατο φεύγον μετὰ παραδόξου ταχύτητος, σύρον μετ' αὐτοῦ περίπου εἰκασιν οἰκίας τρεχούσας. Ἡ πτῆσις τῆς χελιδόνος μόλις δίδει ἰδέαν τῆς ταχύτητος ἡμῶν. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ σε πληροφρήσω περὶ τῆς θεάς τοῦ τόπου. Δὲν ἔβλεπον καθ' ὅλον τὸ διάστημα εἰμὴ μεγάλα δένδρα, ἀπερχόμενα ὀπισθεν ἡμῶν καὶ ὑψοῦντα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν. Οἱ Εὐρωπαῖοι ταξειδεύουσι μόνον καὶ μόνον ὅπως φθάσωσι, καὶ πάντοτε φθάνουσιν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ μέγα ζῶον ὅπερ ἔλκει τὰς οἰκίας διαρραγῆ καθ' ὁδόν, καθὼς κανόνιον γέμον πυρίτιδος.—Τότε πληγόνει τοὺς ὁδοιποροῦντας, ὅταν δὲν τοὺς φρονεῖ· οἱ πληγωμένοι ἀπευθύνονται εἰς τοὺς δικαστὰς, οἵτινες καταδικάζουσι τοὺς ἰδιοκτητὰς τοῦ ζώου ν' ἀποζημιώσωσι διὰ ποσοῦ τινος χρημάτων τοὺς ἀπολέσαντας τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα.—Φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὰ χεῖματα ἰατροῦσι θαυμάσια ὄλας τὰς πληγὰς.

Ἄμα ἀφίχθημεν εἰς Παρισίους, τὴν ἀντίκλιον ταύτην τῆς ἡμετέρας πόλεως τοῦ ἡλίου, μᾶς ὠδήγησαν εἰς μεγάλην τινὰ αἶθουσαν καλῶς φωτισμένην, καλουμένην Ἰταλικὸν θέατρον.—Περίξ τῆς αἰθούσης ταύτης εὐρίσκονται κιβώτια ἐν οἷς συσφίγγονται τέσσαρα ἢ πέντε άτομα, καίτοι δύο μόλις εὐχερῶς δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν. Οἱ Χάμαι καὶ οἱ Ἀγάδες τῆς Δύσεως κλείονται τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἐντὸς τῶν κιβωτίων τούτων, ὅπως ἀκούσωσιν ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς καὶ ἀνυπόφορου θερμότητος γυναικῆς τινος καὶ ἀνδρᾶς ἰσταμένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ψάλλοντας εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν οἱ πλειστοὶ τῶν ἀκούοντων δὲν ἐννοοῦσιν. Ἐκεῖνὴ ἡ σύμβασις περὶ τῆς ἀνωτέρω σὲ ὠμίλου ἀπαιτεῖ ὥστε οἱ πλοῦστοι νὰ διασκεδάζωσι τοιουτοτρόπως.—Τὸ ἐνοίκιον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν τῶν κιβωτίων κοστίζει ἀκριβότερα, ἀναλόγως, ἢ ὅτι τὸ ἐνοίκιον ὀλοκλήρου οἰκίας· ἀλλ' ὅταν τις κέκτηται θεωρεῖται εἰς τὸ

Ἰταλικὸν θέατρον λαμβάνει εὐθὺς ὑπόληψιν, καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἢ ὑπόληψις ἀγοράζεται, ὅπως τὰ πάντα. Ἐδὼ ὁ ἀνθρώπος ἀξίζει ἀναλόγως τῶν χρημάτων ὅσα ἔχει.—Ὁ δεῖνα ἀξίζει ἐν ἑκατομμύριον, ὁ ἄλλος δύο ἑκατομμύρια· ὅποιοι δὲν ἔχει τίποτε δὲν ἀξίζει πολὺ, καὶ βλέπω ὅτι ἕκαστα κάλλιστα νὰ παραλάβω, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, σάκκον πλήρη ρουπῶν.

Ἄλλην ἡμέραν θὰ σε ὁμιλήσω περὶ τοῦ Χρηματιστηρίου, μεγάλης οἰκίας μὲ στήλας, ἥτις ὁμοιάζει ὀλίγον τοὺς ναοὺς μας· εἶναι δὲ ἀγορὰ, ἐν ἣ συνάζονται καθ' ὠρισημένην τινὰ ὥραν διὰ νὰ πωλήσωσιν ὃ τι δὲν ἔχουσι καὶ ν' ἀγοράσωσιν ὃ τι δὲν ὑπάρχει.—Ἐκεῖ ὁμιλεῖται γλώσσα ἀγνωστος εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον.—Ἐρίσκονται τὰ χρεώματα· φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ τρόπος τοῦ χαιρετᾶν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Δὲν σὲ κρύπτω ὅτι μετέβην εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν νυκτερινῶν ἐορτῶν, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι χορούς. Ἡ στενοχωρία ἦτον ὑπερβολικὴ· ἕκαστος ἐπάτει τοὺς πόδας τοῦ γείτονος, καὶ ἀδύνατον νὰ γυρίσῃ τις χωρὶς νὰ κτυπήσῃ τὸν ἄλλον. Μὲ εἶπον ὅτι ὅσον μεγαλειότερα ἡ στενοχωρία τόσον εὐμορφώτερος ὁ χορός. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ ὁ συρμός, καὶ μεταξύ μας ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ συρμός εἶναι πολὺ παρὰ τὸ ἀνθρώπος.—Εἶδον ἐκεῖ ἄνδρας οἵτινες ἔμειναν ὅλην τὴν νύκτα στενοχωρημένοι εἰς μίαν γωνίαν. Ἐβάρυνοντο καθ' ὑπερβολὴν, ἀλλὰ ἐμεδίωον μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων, διὰ νὰ κρύψωσι τὰ χασμήματά των καὶ ἔλεγον δυνατὰ ὅτι ποτὲ δὲν εὐρέθησαν εἰς ὠραιότεραν συναναστροφὴν.—Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἀπειραι καὶ τόσον ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένοι ὥστε δὲν ἐσκέφθην κἄν νὰ παρατηρήσω τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός των.—Ὅποια λευκότης. Ὅποιοι ὠραῖοι ὤμοι. Μία τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἐπανειλημμένως βλέμματα τόσον φλογερά ὥστε ἤθελα δράμει νὰ τὴν φιλήσω, ἐὰν δὲν μὲ ἔλεγον ὅτι τοῦτο δὲν ἐπετρέπετο, καθόσον ἤθελε βλάψει ὄχι μόνον τὴν ὑπόληψιν τῆς κυρίας, ἀλλὰ προπάντων τὸ χρῶμα καὶ τὸ πρόσωπόν της, σχηματιζόμενα ἀπὸ διπλοῦν χρῶμα φαρμακευτικῶν οὐσιῶν, ἐξ ὧν τὰ συνθέστερα εἶναι τὰ καλούμενα λευκὸν μαργαριταρίου καὶ καρυίνου.

Ἠθέλησα ἐπίσης νὰ παρευρεθῶ εἰς διασκεδάσιν ἄλλου εἶδους, ἀλλὰ πολὺ ζωηροτέραν τὸν χορὸν τῆς Ὀπερας. Φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν τρέχουσιν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καθότι εἶδον μεγίστην αἶθουσαν φωτιζομένην ὑπὸ τριάκοντα ἡλίων ἐκ κρυστάλλου καὶ ἀνθρώπους ὄλων τῶν χωρῶν περιδινίζοντας ὅλην τὴν νύκτα καθὼς οἱ ἡμέτεροι δερβίσαι. Ὑπῆρχον μεταξύ τοῦ ἄλλοκότου τούτου συρφετοῦ καὶ ἀνθρωποὶ τοῦ τόπου μας καὶ τοῦτο εἶδον· μὲ ἀπορίαν· ἀλλὰ τοὺς ἐγνώρισα εὐκόλως ἐκ τῶν χροσσοφάν-

των φορεμάτων και τῶν κωνοειδῶν πέλων. Ἡ εὐκοσμία ἀπαιτεῖ ὥστε αἱ γυναῖκες εἰς τὰ μέρη ταῦτα νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τεμάχιον ὑφάσματος μαύρου ἢ κυανοῦ, καλουμένου λύκου· ἀλλ' ἐὰν τὸ πρόσωπόν των κρύπτεται, οἱ ὄμοι εἶναι ἐντελῶς ἀσκεπεῖς.—Νέα τις γυνὴ ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ ἐτόλμησα νὰ τῇ ἀπευθύνω τὸν λόγον. « Ἄνθος τῶν ἐαρινῶν νυκτῶν, εἶπον, τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ τὸν θεράποντά σου ; » Μοὶ ἀπεκρίθη τοὺς ἐξῆς λόγους· « Μὲ πληρόνεις τὸ δεῖπνον ; »

Ἴδου αἱ πρῶταί μου ἐντυπώσεις ἀφ' ὅτου ἐφθασα εἰς τὸ Τεχεράν τῆς Γαλλίας. Ἠρώτησα πῶς ἤμπορῶ νὰ σοὶ πέμψω τὴν παρούσαν καὶ ἔμαθον ὅτι ἀρκεῖ νὰ τὴν ῥίψω εἰς μικρὰν ὀπὴν ἐπὶ τῆς θύρας ἐμπόρου πωλοῦντος σάκχαριν καὶ κανέλλαν καὶ καλουμένου παντοπώλου.—Μανθάνω δὲ ὅτι ἀνθρώπος τις φορῶν πῖλον δερμάτινον θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ νὰ Σὲ τὴν στείλῃ.—Ὅλα αὐτὰ μὲ φαίνονται λίαν ἀπίθανα.

Χαῖρε, καὶ βλέπε πάντοτε τὰς νύμφας Οὐρί εἰς τὰ ὄνειρά σου.

Παρίσια, τὴν 22 τῆς σελήνης Γιμμάδτ. ΟΥΓΒΕΚ.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΗΜΙΟΝΟΥ

Εἰς τὰ περὶ μακροβιότητος ἀνθρώπων καὶ ζῶων ποικίλα παραδείγματα, ἅτινα ἀναφέρει ἡ ἀξιόλογος πραγματεία τοῦ κ. Δ. Κ. Κυριακοπούλου, ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ 161 ἀριθμῷ τῆς Ἑστίας, ἃς προσετέθη, ἐὰν μὴ ἀπαρέσκεν τῇ Διευθύνσει τῆς Ἑστίας, καὶ τὸ περὶ τινος ἐν Ἀθήναις ἡμιόνου, ὅστις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἔζησεν ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ ἡμιόνου τούτου ἱστορημένα εἶναι κάπως περιέργα, νομιζομεν ὅτι θέλομεν προξενήσει εὐχαριστήσιν τινὰ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας, αὐτολεξεῖ γνωστοποιούντες αὐτοῖς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμιόνου. Τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῆς περὶ Ζῶων Ἱστορίας τοῦ σοφοῦ Σταγειρίτου, ἔχει ὡδὲ πως· « Ζῆ δὲ ἡμιόνος ἔτη πολλά. Ἡδὴ γὰρ τις βεβίωκε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη· οἷον Ἀθηῆναις ὅτε τὸν νεῶν ἀποδόμοντα· ὃς καὶ ἀφειμένος διὰ γῆρας, συναμπεύων παραπορευόμενος παρῶζυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον· ὥστ' ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. »

Περὶ τοῦ ἡμιόνου τούτου ἔχουσι γράψει μετὰ καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ ἕτεροι συγγραφεῖς, ὁ Πλίνιος, ὁ Αἰλιανὸς, ὁ Ἀππιανὸς καὶ ὁ Πλούταρχος. Ὁ τελευταῖος οὗτος μάλιστα παρέχει ἡμῖν λεπτομερείας τινὰς οἰονεὶ ἐξηγητικὰς καὶ διορθωτικὰς τοῦ ἄνω παρατεθειμένου χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους. Πληροφορεῖ ἡμᾶς δὲ τὰ δὴ ὅτι ὁ ναὸς, τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ὁποίου μνησίαν ποιεῖται ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι ὁ ὑπὸ

Περικλέους ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως κατασκευασθεὶς καὶ τῇ Παρθένῳ Ἀθηναῖ ἀφιερωθεὶς, καὶ ὅτι ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, θαυμάσας τοῦ ζῶου τὴν φιλοτιμίαν, οὐχὶ ἐψηφίσαντο νὰ μὴ ἀποδιώκωσιν οἱ σιτοπῶλαι τὸν ἡμιόνον προσερχόμενον, τροφῆς ἕνεκα, ταῖς τηλιαῖς,¹ ἀλλ' ὅτι οὗτος ἤθελε τρέφεσθαι δημοσίαις δαπάναις, ὡς ἐὰν ἦτον ἀθλητῆς, ὃν τὸ ἄχθος τῆς ἡλικίας καθίστα ἀνίκανον πλέον πρὸς τοὺς ἀγῶνας.²

Ἐν Ληξουρίῳ, 6 Φεβρουαρίου 1879.

ΣΠΗΡΙΑΔΗΝ Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ.

ΜΩΡΙΑΙ

α'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὄσῳ πλείονά τις τρώγει τόσοσιν γίνεται παχύτερος καὶ ῥωμαλαιότερος.

β'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὄσῳ πλείονας ὥρας οἱ παῖδες σπουδάζωσιν ἐν τῷ σχολείῳ τόσοσιν ταχύτερον μαθάνουσιν.

γ'. Τὸ συμπεραίνειν ὅτι ἐὰν ὁ περίπατος εἶναι ὑγιεινὸς, ὄσῳ οὗτος γίνεται βιαιότερος καὶ μᾶλλον ἐξαντλητικὸς πλείοτερον καλὸν παράγεται.

δ'. Τὸ νομίζειν ὅτι τὰς ὥρας τὰς ὁποίας ἀφαιρεῖ τις ἀπὸ τοῦ ὕπνου τοῦ τὰς κερδαίνει.

ε'. Τὸ θεωρεῖν ὅτι τὸ μικρότερον δωμάτιον τῆς οἰκίας εἶναι τὸ ἀρμόζον διὰ τὸν ὕπνον.

ς'. Τὸ φαντάζεσθαι ὅτι τὸ φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου θεραπεύεται τις ἀμέσως εἶναι καλὸν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα.

ζ'. Τὸ διαπράττειν πράξιν τινὰ ἥτις καθ' ἑαυτὴν φαίνεται βλαβερὰ, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὁπωςδήποτε θέλει ὁ πράττων ταύτην διέλθῃ ἀτιμώρητος.

η'. Τὸ συμβουλεύειν ἄλλον νὰ λάβῃ φάρμακον τὸ ὁποῖον ἐδοκιμάσαμεν ἐφ' ἡμῶν, χωρὶς νὰ ἐξετάσωμεν ἐὰν οἱ ὄροι εἰσὶν οἱ αὐτοί.

θ'. Τὸ τρώγειν ἀνευ ὀρέξεως, ἢ τὸ ἐξακολουθεῖν τὸ φαγητὸν μετὰ τὸν κόρον, ἀπλῶς πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς γεύσεως.

ι'. Τὸ ἀποβάλλειν μέρος τῆς ἐνδυμασίας ἀμέσως μετὰ τὸν περίπατον, ἐνῶν ὁ ἀπλούστερος ἀμαξηλάτης γινώσκει ὅτι ἐὰν δὲν θέσῃ κάλυμμα ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἅμα ὡς παύσῃ τὴν ἐργασίαν τὸν χειμῶνα, θέλει χάσει τοῦτον ἐκ πνευμονίας.³

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἵππων τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῷ κόσμῳ, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, ἀνέρχεται εἰς 58 περίπου ἑκατομμύρια.

1. Τηλιαί: Πλεκτὰ καὶ κοίλα κάνιστρα, τὰ ὁποῖα ἐγείμζον οἱ σιτοπῶλαι ἐξ ἑκάστου τῶν ὑπ' αὐτῶν πωλουμένων σιτικῶν καρπῶν καὶ οὕτω καθ' ἑκάστην ἐξέθετον ἕκαστος ὡς δείγμα τοῦ πωλουμένου εἶδους ἐξω τοῦ ἑαυτοῦ σιτοπωλείου. Αὐτὸ τοῦτο ποιοῦσι καὶ σήμερον ἐτι οἱ σιτοπῶλαι ἐν Κεφαλληνίᾳ.

2. Ἴδε Πλουτάρχου «Πότερα τῶν ζῶων φρονιμώτερα κτλ.»

3. Ἀθηνᾶς.